

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER DONNELLY

NEVLASTNÁ SESTRA

KRÁSA
NIE JE VŽDY
PEKNÁ

Kde sa končí príbeh Popolušky, začína sa príbeh jej nevlastnej sestry...

COO
BOO

Nevlastná sestra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jennifer Donnelly
Nevlastná sestra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEVLASTNÁ SESTRA

JENNIFER DONNELLY

NEVLASTNÁ SESTRA

COO
BOO

*Venujem všetkým,
ktorí si niekedy v živote pripadali nedostatočne.*

Toto je temný príbeh. Pochmúrny.

Príbeh z inej doby. Z doby, keď v lesoch na dievčatá striehli vlky, keď sa po zakliatych zámkoch prechádzali netvory a v perníkových chalúpkach s cukrovou polevou na strechách sa ukrývali zlé ježibaby.

Tá doba je dávno preč.

No vlky sú tu stále a sú dvakrát múdrejšie. Netvory nezmizli. A v sladkom poprašku sa ešte vždy skrýva smrť.

Je to pochmúrne pre každé dievča, ktoré sa stratí.

A ešte pochmúrnejšie pre dievča, ktoré stratí samo seba.

Vedzte, že je nebezpečné zísť z cesty.

No oveľa nebezpečnejšie je neurobiť to.

PROLÓG

Kde bolo, nebolo a už nikdy nebude, v starodávnom meste na pobreží mora pracovali pri svetle sviečky tri sestry.

Prvá z nich bola panna. Dlhé rozpustené vlasy jej žiarili farbou ranného slnka, mala biele šaty a náhrdelník z perál. V útlych rukách držala zlaté nožnice a strihala nimi pásy najjemnejšieho pergamenu.

Druhá bola žena, statná a silná, oblečená v karmínovočervených šatách. Okolo krku sa jej jagali rubíny a hrdzavé vlasy, ohnivé ako letný západ slnka, si stiahla do vrkoča. V rukách zvierala strieborný kompas.

A tretia bola starena, zhrbená a zlovestná. Šaty mala čierne a jej jedinou ozdobou bol prsteň z obsidiánu s vyrytou lebkou. Snehobiele vlasy si stočila do drdolu a vo zvráskavených prstoch špinavých od atramentu držala brko.

Rovnako ako jej sestry mala starena oči prísne a sivé, chladné a nemilosrdné ako more.

Pri náhlom zahrmení zdvihla pohľad od dlhého dreveného pracovného stola, pri ktorom sedela, a obrátila sa k otvoreným dverám na balkón. Nad mestom zúrila búrka, strechy noblesných palácov bičoval dážď, čierne nebesá pretínali blesky. Z každej kostolnej veže znelo varovné zvonenie.

„Hladina vody sa zdvíha,“ prehovorila starena. „Zaplaví mesto.“

„Sme vysoko nad morom. Nedosiahne k nám. Nemôže nás zastaviť,“ vyhlásila žena.

„Nič nás nemôže zastaviť,“ ozvala sa panna.

Babizňa prižmúrila oči. „On môže.“

„Služobníctvo dáva pozor,“ namietla žena. „Nedostane sa dnu.“

„Možno sa sem už dostal,“ odvetila starena.

Po tých slovách žena i panna zdvihli pohľad. Očami preleteli veľkú prázdnu miestnosť, ale žiadneho votrelca neobjavili. Videli iba sluhov v plášťoch a kapucniach, ako plnia svoje úlohy. S úľavou sa vrátili k práci, ale stará žena zostávala ostražitá.

Venovali sa remeslu – kresleniu máp, ktoré si však nikto nepríde kúpiť, lebo nie sú na predaj za žiadnu cenu.

Každá bola nádherne vykreslená brkom z čiernej labute.

Každú bohato vyfarbili atramentami namiešanými z indiga, zo zlata, z drvených perál a ďalších, oveľa ťažšie dostupných prisad.

A každá mapa používala ako mierku čas, nie vzdialenosť, lebo predstavovala priebeh jedného ľudského života.

„Ruže, rum a rozvrat,“ zamrmala starena a ohrnula nos. „Necítite ich vo vzduchu? Necítite jeho?“

„To je len vietor,“ ubezpečovala ju žena. „Prináša vône z mesta.“

Starena si stále mrmlala popod nos, keď namočila brko do kalamára. V mnohoramenných strieborných svietnikoch horeli tenké sviečky a ona vykresľovala krajinu jedného života. Na kozubovej rímse sedel havran, čierny ako uhol, so žiarivými očami. Pri jednej stene stáli vysoké ebenové hodiny s kyvadlom v podobe ľudskej lebky. Pomaly sa kývalo zo strany na stranu a odpočítavalo sekundy, hodiny, roky, životy.

Miestnosť mala tvar pavúka. Telo uprostred tvorilo pracovný priestor sestier a z neho vybiehali rady vysokých políc ako mnoho pavúčích nôh. Na jednej strane boli presklené dvere na balkón, oproti sa týčili druhé, vyrezané z dreva.

Starena dokončila svoju mapu. Pridržala v plameni sviečky kus červeného pečatného vosku, nakvapkala ho na spodnú stranu pergamenu a vtisla doň prsteň. Len čo pečať stvrdla, babizňa mapu zrolovala, previazala čiernou stuhou a podala ju jednému zo sluhov. Ten so sviečkou v ruke zmizol medzi radmi políc, aby mapu zaradil na miesto.

V tej chvíli sa to stalo.

Medzi starenou a otvorenými balkónovými dverami prešiel so

sklonenou hlavou ďalší sluha. Pritom sa nad ním zdvihol závan vetra, ktorý naplnil miestnosť prenikavou vôňou dymu a korenín. Starena rozťahla nozdry a prudko sa otočila.

„Ty tam!“ vykrikla a vrhla sa naňho. Rukou s prstami pripomínajúcimi pazúry mu chňapla po kapucni. Stiahla mu ju z tváre a odhalila mladého muža s jantárovými očami, tmavou pokožkou a dlhými čiernymi vrkôčikmi. „Chyťte ho!“ zasyčala.

Na muža sa vyrútil asi tucet sluhov, ale ako sa k nemu zbiehali, ďalší závan vetra im sfúkol sviečky. Kým stihli zabuchnúť dvere a znovu si zapáliť plamene, nezostalo po mládencovi nič než odhodnený plášť na podlahe.

Starena sa prechádzala sem a tam a kričala na služobníctvo. Sluhovia sa hrnuli do temných uličiek medzi policami a plášte za nimi viali, keď sa pokúšali votrelca vyhnať. Ten o okamih neskôr vybehol spoza jednej z políc a prudko zastal iba niekoľko krokov od stareny. Priskočil k dreveným dverám a horúčkovo lomcoval kľučkou, lenže dvere boli zamknuté. Polohlasne zakľal, otočil sa k sestrám čelom, bleskovo nasadil úsmev a poklonil sa.

Mal na sebe nebesky modrý kabátec po kolená, kožené nohavice a vysoké čižmy. V jednom uchu mu visel zlatý krúžok a za opaskom šabľa. Tvár mal nádhernú ako úsvit a úsmev uhrančivý ako polnoc. Jeho oči sľubovali celý svet.

No sestrami jeho krásu nepohla. Jedna po druhej prehovorili:

„Šťastie,“ zasyčala panna.

„Risk,“ odfrkla žena.

„Hazard,“ zavrčala starena.

„Mne sa najviac páči šanca. Veď tak sa aj volám – Chance. Znie to krajšie,“ vyhlásil muž a zažmurkal.

„Už je to dlho, čo si nás naposledy navštívil,“ ozvala sa babizňa.

„Mal by som sa zastavovať častejšie,“ prehodil Chance. „Návšteva u sudičiek je mi vždy potešením. Ste také spontánne, také divoké a nepredvídateľné. Tu u vás sa cítim ako na večierku. Ako na hotových orgiách. Je to také zábavné.“

Z radov polic sa vynorilo niekoľko sluhov s červenými tvármi a bez dychu. Chance vytiahol šablú z pošvy, čepel sa zaleskla vo svetle sviečky. Sluhovia ustúpili.

„Čiu mapu si ukradol tentoraz?“ opýtala sa starena. „Ktorá cisárovná alebo generál ťa poprosili o láskavosť?“

Chance v jednej ruke stále zvieral šablú a druhou vytiahol z kabátca zvitok. Zatiahol za stuhu zubami a potom zatriasol pergamentom. Keď sa rozvinul, zdvihol ho vyššie. Ako naň tri sestry pozerali, ich výrazy sa zmenili z nahnevaných na zmätené.

„Vidím dom, je to Maison Douleur v dedine Saint-Michel,“ prehovorila starena.

„Tam býva...“ vyhrkla žena.

„Dievča. Isabelle de la Paumé,“ dokončila vetu starena.

„Kto?“ opýtala sa panna.

„Tolko námahy pre jedno dievča?“ opýtala sa babizňa a starostlivo si mládenca premerala. „Je to nikto, nič neznamená. Nie je ani krásna, ani múdra. Je sebecká. Zlá. Prečo práve ona?“

„Lebo nedokážem odolať výzve,“ odvetil Chance. Znovu mapu jednou rukou zvinul, oprel si ju pritom o hrud'. Potom si ju strčil naspäť do kabátca. „A aké dievča by si nevybralo to, čo ponúkam?“ Ukázal na seba, akoby sám nemohol uveriť tomu, aký je neodolateľný. „Dám jej šancu zmeniť cestu, po ktorej kráča. Šancu vytvoriť si vlastný osud.“

„Hlupák,“ zakrákala starena. „Nič o smrteľníkoch nevieš. My sudičky im kreslíme mapy života, lebo to tak chcú. Smrteľníci nemajú radi neistotu. Nemajú radi zmenu. Zmena je strašidelná. Zmena bolí.“

„Zmena je bozk v tme. Ruža v snehu. Zarastená cesta za veternej noci,“ oponoval jej Chance.

„V tme žijú netvory. Ruže v snehu hynú. Dievčatá sa na zarastených cestách strácajú,“ vyštekla naňho starena.

No Chance sa nedal odradiť. Zastrčil si šablú do pošvy a zdvihol ruku. Akoby kúzlom sa mu medzi prstami zaleskla zlatá minca. „Stavím sa s tebou,“ navrhol.

„Príliš sa so mnou zahrávaš,“ zavrčala starena a hnev sa jej v očiach zbiehal ako hrozivé mračná.

Mládenec hodil mincu do vzduchu. Starena ju chytila a položila na stôl.

A vtom vypukla búrka.

„Myslíš si, že minca môže splatiť to, čo si vypustil do sveta?“ zaburčala naňho. „Francúzskom tiahne vraždiaca armáda. Smrť zbiera úrodu kostí. Kráľovstvo je na pokraji pádu. A to všetko kvôli tebe!“

Jeho úsmev povädol. Na niekoľko sekúnd ho chvastanie prešlo. „Napravím to. Prisahám.“

„S mapou tohto dievčata?“

„Kedysi bolo odvážne. Dobré.“

„Tvoja hlava je ešte prázdnejšia než tvoje sľuby,“ odfrkla si babizňa. „Rozbal' tú mapu znovu. A tentoraz si ju poriadne prezri. Pozri sa, čo ju čaká.“

Chance ju počúvol. Očami sledoval dievčininu cestu po pergamente. Keď uvidel koniec, vzalo mu to dych... Tie škvrny, medzery a hrubé línie. Vyhľadal starenine oči. „Tento koniec... To nie je... To nemôže byť...“

„Stále si myslíš, že to dokážeš napraviť?“ vysmievala sa mu sudička.

Mládenec sa k nej o krok priblížil a vystrčil bradu. „Stavím sa o veľa. Ak túto stávkou prehrám, už sem do paláca nikdy nevročím.“

„A ak prehrám ja?“

„Necháš mi túto mapu. Necháš to dievča, aby si navždy riadilo svoje kroky samo.“

„Taká stávka sa mi nepáči,“ vyhlásila starena. Mávla rukou a sluhovia, ktorí sa okolo votrelca pomaly sťahovali, zaútočili. Podaktorí teraz mali tiež šable. Chance bol v pasci alebo to tak aspoň vyzeralo.

„Nemáš žiadnu nádej na útek. Vráť mi tú mapu!“ prikázala mu babizňa a načiahla sa po ňu.

„Nádej nikdy nezomiera,“ oponoval jej Chance a strčil si mapu späť do kabátca. Zabehol pár krokov, urobil vo vzduchu salto a preletel nad hlavami sluhov. S ladnosťou pantera pristál na pracovnom stole

a prebehol po ňom. Keď sa dostal na koniec, zoskočil na podlahu a zamieril k balkónu.

„Teraz si v pasci, ty darebák!“ zakričala za ním starena. „Sme na treťom poschodí! Čo chceš robiť? Preskočiť kanál? Ani ty nemáš také šťastie!“

Chance otvoril dvere na balkón a vyskočil na zábradlie. Už nepršalo, ale mramor bol stále mokrý a klzký. Jeho telo sa kývalo dopredu a dozadu, rukami mával vo vzduchu. Keď už to vyzeralo, že nepochybné spadne, podarilo sa mu nadobudnúť stratenú rovnováhu a opatrne zastať na špičkách.

„Tú mapu. Hneď!“ oborila sa naňho babizňa. Vyšla na balkón a postavila sa len pár krokov od votrelca. Jej sestry sa pridali.

Mládenec sa obzrel na sudičky a potom urobil ďalšie salto vo vzduchu. Starena zalapala po dychu. Priskočila k zábradliu so sestrami v päťach a očakávala, že uvidí, ako sa muž topí vo víriacej vode pod balkónom.

No netopil sa. Ležal na chrbte v baldachýne gondoly. Lodka sa divoko kývala, ale Chance bol v poriadku.

„Zaber, drahý priateľu!“ zavolať na gondoliera. Muž ho počúvol, loďka vyrazila.

Mládenec si sadol a zadíval sa na sudičky krištáľovo čistým intenzívnym pohľadom. „Teraz moju stávku prijať musíte! Nemáte na výber!“ zakričal za nimi.

Gondola sa zmenšovala, ako sa vzdalovala po kanále. O chvíľu zahla za roh a zmizla sestrám z dohľadu.

„To je teda biedna situácia,“ horekovala starena temne. „Nemôžeme dopustiť, aby o sebe smrteľníci rozhodovali sami. Keď to robia, privádzajú na svet nešťastie.“

Panna a žena vošli späť do miestnosti, starena sa pobrala za nimi.

„Zbaľ mi kufor!“ vyštekla na jedného sluhu. „Budem potrebovať brká a atramenty...“ Podržala dľaň nad fľaštičkami na stole. Vybrala si sýto čierne. „*Strach*, áno. *Žiarlivosť* sa bude tiež hodiť,“ podotkla a siahla po jedovato zelenom atramente.

„Kam sa chystáš?“ opýtala sa jej panna.

„Do dediny Saint-Michel,“ odvetila starena.

„Zabrániš tomu, aby sa Chance zmocnil toho dievčaťa?“ chcela vedieť žena.

Babizňa sa temne usmiala. „Nie, to nemôžem. Urobím však to, čo robíme my sudičky stále. Zabránim dievčaťu, aby sa zmocnilo šance.“

V kuchyni veľkolepého panského sídla sedela dievčina a v ruke zvierala nôž.

Volala sa Isabelle. Nebola pekná.

Držala čepel noža nad plameňom ohňa horiaceho v kozube. Vedľa nej, napoly bezvedomá v kresle, sedela jej sestra Octavia.

Octavia mala smrteľne bledú tvár a oči zatvorené. Pôvodne biela pančucha na pravej nohe sa jej od krvi sfarbila dočervena. Adélie, ich stará vychovávateľka, jej pančuchu stiahla a zalapala po dychu. Octavii chýbala päta. Zo škaredej rany na jej mieste kvapkala krv a vytvárala na podlahe kaluž. A hoci sa všemožne snažila potlačiť bolestné zastonanie, aj tak jej uniklo.

„Pst, Tavi!“ napomenula ju *maman*. „Začuje ťa princ! To, že si svoju šancu prepásla, neznamená, že tak musí dopadnúť aj tvoja sestra.“

Maman bola matka dvoch sestier. Stála pri dreze a vyplachovala krv zo sklenenej črievičky.

Princ k nim prišiel hľadať tú, ktorá ju nosila. Pred tromi dňami na maškarnom bále v paláci celý večer tancoval s krásnou dievčinou, do ktorej sa zalúbil, ibaže s úderom polnoci mu utiekla a zostala po nej len malá sklenená črievička. Prisahal, že si ju vezme za ženu. Ju a žiadnu inú.

Maman sa rozhodla, že tou nevestou bude jedna z jej dcér. Privítala kráľovskú družinu vo vstupnej hale a požiadala prítomných, či si Isabelle a Octavia môžu vyskúšať črievičku v súkromí, s ohľadom na ich panenskú cudnosť. Princ súhlasil a veľkovojvoda priniesol črievičku na hodvábnom vankúšiku. *Maman* ju opatrne vzala a odniesla do kuchyne. Dcéry ju nasledovali.

„Mali sme Tavi ten nôž nahriať,“ vyhlásila *maman* podráždene. „Prečo mi to nenapadlo? Teplo uzavrie cievy. Zastaví krvácanie. Nuž čo! S tebou to pôjde lepšie, Isabelle.“

Dcéra s námahou prehltla. „Ale, *maman*, ako budem chodiť?“ opýtala sa priškrtené.

„Hlupaňa! Budeš sa voziť. V zlatom koči. A doň a z neho ťa budú nosiť sluhovia.“

Striebornú čepeľ olizovali plamene, rozpálila sa dočervena. Isabelle vystrašene vyvalila oči. Spomenula si na žrebca, ktorého kedysi ľúbila a prišla oňho.

„Ale, *maman*, ako budem cváľať lesom?“

„Nastal čas zabudnúť na detinské zábavky,“ vyhlásila *maman* a utrela črievičku. „Zbankrotovala som, keď som sa vám s Tavi pokúšala nájsť nápadníkov. Pekné šaty a šperky stoja majland. Pre dievča je jediná nádej do života dobre sa vydať a neviem o lepšej partii, ako je francúzsky princ.“

„Nezvládnem to,“ zašepkala Isabelle. „Nezvládnem.“

Maman odložila sklenenú črievičku. Podišla ku kozubu a chytila Isabellinu tvár do dlaní. „Počúvaj ma, dievčatko, a počúvaj ma dobre. Láska je bolesť. Láska je obeta. Čím skôr to pochopíš, tým lepšie pre teba.“

Dcéra tuho prižmúrila oči a pokrútila hlavou.

Maman ju pustila, chvíľu mlčala. Keď nakoniec znovu prehovorila, hlas mala mrazivý, ale jej slová páľili.

„Si škaredá, Isabelle. Nezaujímavá. Neforemná ako knedľa. Nedočkala som presvedčiť ani toho učiteľovho nepodareného krivonohého syna, aby si ťa vzal. Teraz na druhej strane dverí čaká princ – princ, Isabelle! – a všetko, čo musíš urobiť pre to, aby bol tvoj, je odrezať si niekoľko prstov. Len niekoľko zbytočných prstov...“

Maman sa oháňala hanbou, ako sa zabijáci oháňajú dýkami, a svoju obeť zakaždým trafila priamo do srdca. Vyhrá, veď vždy vyhráva. To Isabelle dobre vedela. Koľkokrát sa už zbavila kúskov samej seba iba preto, že to od nej žiadala matka? Toho kúska, ktorý sa smial príliš nahlas. Toho, ktorý jazdil prirýchlo a skákal privysoko. Toho, ktorý túžil po duple, chcel viac omáčky či väčší kúsok koláča.

Ak si vezmem princa, stane sa zo mňa princezná, pomyslela si Isabelle. A jedného dňa aj kráľovná. A nikto si o mne už nikdy nedovolí povedať, že som škaredá.